

čarja in si nabavil veliko zalogo živil! To je potem potrojil, ko je prišel še en glas: «Država bo pobrala, če prej ne, po vojni, toliko od sto!» Hudič, meni že ne! se je zaklel Jakob in divjal dalje, kakor da bi imela vojna že jutri končati.

Toda, kakor da še in še ni bilo dovolj, napoči doba vojaških naborov, ali, kakor so rekli, «pregledov»! Tudi Jakob mora seveda tja. O, pa bi si bil kar samemu sebi roko stiskal: Čim porine skozi vrata svoje ogromno telo, je že zopet zunaj! «Pretežak!» Juhuhu! Zdaj pa le «pregledujte»! In ker ga kličejo že skoraj vsak teden, se tudi vsak teden na novo pretehta. In če bi opazil, da mu manjka od zadnjič le deka, že zalaga, da jih je prihodnjič vsaj pet čez.

No, pa ga začnejo prijatelji svariti od vseh strani: «Jakob, ne žri tako! Draginja bo še večja, robe vedno manj! Kaj bo potem s teboj, ki stradati nisi vajen in ne znaš?!» A Jakob samo: «Prvo je glava, prijatelji! Meni jo je rešil doslej še samo trebuh. Zato bova skrbela ž njo zanj, dokler bo nama le količkaj mogoče. Enkrat bo pa tudi vojne konec!»

Pa je prej njega. To se pravi: njegovega denarja in njegovih zalog. Samo še od kredita je živel še nekaj časa, sleparskega kredita: kdo bi možu s takim trebuhom ne verjel? Toda tudi ta boben poje le, dokler je napet... Kakor pa ne vemo, ali je bil prej hrast ali želod, tudi ne vemo, ali je prej umanjkal Jakobov trebuh ali njegov kredit — nekega dne sta oba izplahnila...

(Dalje prihodnjič.)

ALOJZ GRADNIK:

VEČER JE, VEČER . . .

Večer je, večer, tihi mrak,
tihé besede, tih korak
in srca naju v tihi sreči
medlita ko dve plahi sveči.

Večer je, večer, zdaj bo noč,
ne hodi še, ne hodi proč
in sveče svoje ne ugasi,
umrla sama bo počasi.

Večer je, večer, ah nocoj
ne bodi več z menoj, pokoj!
ko bom ležala v kamri črni,
takrät se zopet k meni vrni.

